

vare med til at vedtage Grundloven, og jeg er fast overtydet om, at jeg i det Stykke ikke vil blive modsagt af de Herrer ved Vinduet. Den nuværende Regjering er efter min Mening dannet paa en Misforstaaelse jeg tror, at den høitærede Konseilspræsident har været i Misforstaaelse, da han dannede Regjeringen; han har sikkert været i den Tro, at det Flertal, som den Gang var tilstede, laa splittet og lamslaet, og han har ikke set, at det var kun om Maaden, hvorpaa man skulde gaa frem, at man var lidt uenig. Han har ikke set, at hvad selve Grundprinciperne angik, var der mere, som forenede end adskilte, om der end kunde være Nuancer. Han har tænkt, at nu var Tiden kommen for ham til at sammenmægle Thingene og til at udføre Noget; men deri har den høitagede Konseilspræsident taget feil, og det forekommer mig, at dømme efter hans offentlige Udtalelser, at han har taget feil i Alt, han har taget feil af det danske Folks Mening om den Maade, hvorpaa Forsvarssagen skulde ordnes. Han har taget feil af sin egen Stilling, da han traadte frem, og han har — jeg skal gjerne tage det med, endstjøndt jeg ikke anser det for meget betydningsfuldt — taget feil af de „to Maaneber“. Ikke engang denne Del af hans Program har han kunnet holde, og jeg føler mig overbevist om, at naar han endnu mener at skulde kunne blive paa sin Plads, ikke for at værne om Grundloven, saaledes som denne forstodes, da den blev givet, men, som jeg tror, for at værne om Standsinteresser, om en lille Floks Interesser i det andet Thing — værne om dem, naturligvis saaledes, som han forstaar det — saa vil han komme til at indse, at ogsaa med Hensyn til den saakaldte parlamentariske Tanke, som han altsaa mener at burde bekæmpe — han har jo ivoerigt selv sagt, at han vilde bøje sig for en Afgjørelse af Rigsdagen, der gik ham imod, saa at han altsaa i dette Stykke ganske vist er mere parlamentarisk end det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen), der sagde, at Parlamentarismen var Noget, der slet ikke kunde være Tale om her i Landet, medens den høitagede Konseilspræsident dog siger, at han vil bøje sig for Rigsdagen, og det er jo ogsaa en Art Parlamentarisme, om den end ganske vist spører til, at en lille Flok kan blive ved at holde Regjeringen oppe, uden at man kommer af Stedet, — ogsaa med Hensyn til denne Tanke, siger jeg, vil han komme til at indse, at han har taget feil, og jeg tror derfor, at den høie Regjering vilde gjøre sig selv den bedste Tjeneste ved at sige, om ikke i Ord saa i Handling: vi erkjende, at vi have taget feil, vi havde troet at kunne udføre Noget, men vi se nu, at Bevægelsen gaar dybere, end vi havde tænkt, og at det er ganske andre Ting, end vi havde troet, som sammenbinde Flertallet; vi misbillige dette Flertals Handlinger, men vi erkjende, at det at

regjere imod et saadant Flertal kan ikke lade sig gjøre, og vi tage derfor vore Forholdsregler der-efter. — Man har ofte set Opfordringer til dette Thing om at give efter; man har hørt det Naab til os: Giv endelig efter nu, thi det er den sidste Time; give I ikke efter ved denne 3die Behandling, ville I blive dybt ydmygede, og det vilde vi dog saa nødig se, for vi holde saa overmaade meget af Folkethinget. Ja, det minder mig om den gamle Fabel om Heiren og Fiskene. Heiren, som havde levet af Fiskene hele sit Liv igjennem, var nu bleven gammel og kunde ikke længere fange dem. Saa sagde den til Fiskene: Det gjør mig saa ondt for Eder, at der nu brænder en Vulkan under Egen, saa hvis I blive, hvor I ere, ville I Alle omkomme. I burde derfor flytte, jeg skal gjerne være til Tjeneste med Henslytningen, og jeg kan anwise Eder et Sted, hvor I kunne leve i idyllisk Derslighed. Heiren narrede ganske vist Udskillige og førte dem hen til et Sted, hvor man fortærede dem, men det endte dog med, at den selv blev kvalt. Det forekommer mig nu, at denne Udtale, der lyder til os: ydmyg Eder, nu da det er Tid, thi vi holde saa overmaade meget af dette Thing, kommer fra en Side, hvor man ikke har gjort Andet end sige meget Ondt eller meget Nedfættende om dette Thing, saa ofte man har troet at have Derslighed dertil; men om det vil komme til at gaa dem fra denne Side saaledes som Heiren, derom skal jeg ikke udtale Noget (En Stemme: Det ønske vi ikke). Ja, deri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem; heller ikke jeg ønsker det. Jeg ønsker tværtimod, at der til enhver Tid maa findes en kraftig og livlig Opposition. Endelig er der jo ogsaa andre Maader, hvorpaa man har forsøgt at skræmme os. Man har talt om disse Ting, der skulde komme, men som jeg ikke skal komme videre dybt ind paa. Jeg vil kun sige, at detsom man tror at kunne faae os til at bøje af, fordi Sligt fremkommer, saa tager man meget feil. At bøje af i Dag, vil jo kun sige det Samme som, at vi i Morgen have den samme Situation som før, og om jeg end ikke er enig i, at Forsætningen ikke vilde være en Dre værd, om det og det skete, saa vilde dog, saafremt det skete, Forsætningen ikke blive brugt paa den Maade, Meningen var, at den skulde bruges, den Gang den blev givet, og det vilde upaatvilelig ogsaa have dens Rab til Følge. Andre sige: Vi vilde i Grunden saa inderlig gjerne have en Overenskomst med Folkethinget, men Folkethinget vil ikke. Ja, jeg skal heller ikke komme ind paa denne Side af Sagen. Denne Tale om Overenskomst fuser os jo altid om Drene, og de foregaaende Talere have ogsaa dørelt derved. Jeg skal kun tilføie, at jeg har lidt Mistanke om Overenskomster, og jeg skal sige hvorfor. Har det virkelig været de Herrer om at gjøre at faae den i Stand, hvorfor gjorde